

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Colllelldemont.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Tian Riba

Gerro xinès

Felipe González va dir allò que els expresidents són com els "gerros xinesos". Que "són valuosos, però no se sap on posar-los". I sí, ell ha sigut un gerro xinès per als seus successors. I encara ho és avui. I, si no, que li ho preguntin a Pedro Sánchez. No cal dir que José María Aznar també ha sigut, i és, un gerro xinès per a Mariano Rajoy. Però, i a Catalunya? Hem tingut gerros xinesos a Catalunya? Doncs més del que pot semblar. Repassem-ho. I veurem que Josep Tarradellas ho va voler ser per a Jordi Pujol. Només cal que busqueu a l'hemeroteca. Podríem pensar que Pasqual Maragall no ho va ser, perquè el seu adéu va coincidir amb la seva malaltia. Però ell i el seu entorn ho van ser. No només perquè van estripar el carnet, sinó perquè els seus hereus, en bona part, ja no són al PSC. En canvi, Montilla no ha sigut un gerro xinès per als seus successors, perquè no ha volgut o no ha sabut tenir cap mena d'ascendent. De fet, no actua com a expre-

El d'Artur Mas és un cas especial i complex, un híbrid entre expresident no retirat i Xabier Arzalluz

sident. Simplement fa de senador. I Pujol? Doncs Pujol va tenir un comportament exemplar com a expresident, també cap a Artur Mas. I, encara ara, la disciplina de partit pot tant que no diu ni una paraula dolenta dels seus successors. La seva confessió va fer mal a Mas i a Convergència, però, amb matisos, mai va ser un gerro xinès. I arribem a Mas. El seu cas és especial i complex. Per com va haver de sortir. Perquè no s'ha retirat. Perquè és alhora expresident i líder d'un dels partits del govern. Un híbrid entre expresident i Xabier Arzalluz. Perquè està en ple procés de refundació de CDC i ha de marcar perfil. Perquè encara arrossega ressentiment i malafiança cap a la CUP i cap a ERC, i actua de vigilant. I perquè no se sap si hi ha un govern o una unió temporal d'empreses amb un president interí. De fet, en l'entrevista que li va fer Mònica Terribas la setmana passada, Mas va fer de gerro xinès en tota la seva esplendor. Què és, sinó, dir-li a Puigdemont que en 16 mesos no es pot proclamar l'Estat català? No es tractava d'això?

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Foraster, Forasterot

Se m'ha mort en Manuel Foraster. El sobretot escriptor, sobretot periodista i sobretot amic Foraster. L'altre dia deia aquí que aprenc més coses dels joves i dels més vells que de la gent de la meua edat. Quan ho escrivia pensava en dues o tres excepcions. Una era en Manuel Foraster. Era si fa no fa de la mateixa lleva, però molt més savi, llegit i viatjat. Ho llegia tot, tret del que tothom llegeix. Les coses més insòlites, antigues o modernes. Un dia el vaig acompanyar a la llibreria Millà del carrer de Sant Pau perquè buscava una obra de teatre, *El millor dependent del món*, que li havia de servir per escriure un passatge d'un dels seus llibres. Un altre dia em va regalar per l'aniversari una raresa fantàstica, *Viatge al voltant del món seguint el paral·lel de Barcelona*, d'Agustí Duran i Sampere, que havia trobat en una llibreria de vell del carrer Aribau. Jo no sé fer aquests regals. Amb aquests gustos i aquests referents, i si hi sumem que havia estat per tot, i amb preferència a França, Itàlia i Portugal, li havien de sortir llibres sorprenents i molt creatius al

“Tenia el cap a Nàpols. Millor dit: tenia el cap com Nàpols”

marge del cànon literari català vigent: *Factures pagades* i *Lisboa direcció París*. Acabava d'entregar a l'editorial el que completava la trilogia. Fa quinze dies, quan vaig anar a fer-li companyia a casa seva, me'n va dir el títol. Un títol que no s'acabava mai i que feia trencar de riure, davant el qual l'editor havia imposat les tisores. Serà el llibre pòstum d'en Foraster, d'en Forasterot, com s'anomenava a ell mateix a *Factures pagades*, escrit en segona persona: “Vas conèixer la Micaela un vespre brut i fosc d'octubre a la porta principal de l'Oriental, la Universitat degli Studi, on feia més d'un

any que improvisaves lliçons d'espanyol i de català als estudiants de la Campània.” Foraster, que també havia estat lector a la Universitat de Bordeus, tenia el cap a Nàpols. Millor dit: tenia el cap com Nàpols. Una sorpresa a cada cantonada i bugada estesa de balcó a balcó. Cada vegada que ens vèiem m'explicava un punt de la seva biografia que li desconeixia. Tants dinars, tants passejos i tanta feina plegats, i sempre treia un conill de la gorra que estiu i hivern duia. Un dia em va explicar que assistia a uns cursos a El Rei de la Màgia del carrer de la Princesa. I quan aquesta casa va inaugurar un museu al carrer de Jonqueres, m'hi va arrossegar. Què vaig aprendre de Manuel Foraster? A projectar sobre els fets propis i dels altres molta ironia, molt sentit de l'humor i molt relativisme. També que es pot cuinar i menjar molt bé sense ser un gurmet pesat. Com que el present i el futur s'anuncien atabalats i poc confortables i com que tenim i tindrem tants sibirites pontificants, comptin com trobare a faltar en Manuel Foraster. I bla, ble, bli, blo, blu, que deia per dir etcètera.